

Hồi 12

Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn

Vương Kiếm Kiệt phì một tiếng rồi hỏi :

-Trong thiên hạ làm gì có chuyện tử võ cách này ?

Hồ Phỉ cười đáp :

-Chân ta chưa dài, dĩ nhiên thấp hơn lão. Nếu lão không muốn đấu nữa thì hãy chờ năm năm sau ta lớn lên cao bằng lão sẽ tới đây quyết một phen sống mãi.

Nên biết Hồ Phỉ tuy nhỏ tuổi nhưng cực kỳ thông minh ứng biến. Ngày thường gã nghe Bình A Tứ kể chuyện phụ thân gã là Hồ Nhất Dao oai phong như thế nào và bảo gã sau khi học thành võ công trong di thư của phụ thân để lại là cũng thành thiên hạ vô địch. Ngờ đâu vừa mới ra tay thì gã liền bị Thương Lão Thái nắm giữ huyết mạch môn rồi bị ăn đòn một trận. Cái đó còn có thể bảo là trong lúc nhất thời không kịp đề phòng nhưng lần này động thủ với Vương Kiếm Kiệt, gã biết đao pháp mình tuy hơn đối phương nhưng công lực hãy còn kém xa. Gã liền giao hẹn mấy câu để thừa cơ thoát thân.

Không ngờ Vương Kiếm Kiệt một là sợ mất thể diện, hai là cảm chắc mình sẽ thắng.

Hắn liền thóa mạ :

-Thằng khỉ con kia ! Ta không đá vào ghế của người thì đã sao ? Chẳng lẽ lão gia không chém chết được người ?

Hắn nói rồi vung đao đâm tới sau lưng.

Hồ Phỉ quét ngang thanh đao đỡ gạt. Hai người bắt đầu động thủ.

Hiện giờ Hồ Phỉ cao hơn đối phương. Gã đứng trên chiếc ghế xoay tả chuyển hữu vung đao chiến đấu.

Cái ghế này dài hơn một trượng. Nếu Vương Kiếm Kiệt chuyển động xung quanh thì vòng rộng quá không thu lại được. Hắn rèn luyện hơn hai chục năm chạy vòng tròn lớn nhỏ. Môn công phu này hắn luyện rất tinh thực mà bây giờ đột nhiên biến đổi dĩ nhiên không khỏi bỡ ngỡ. Hắn liền thay đổi cách đánh đao xen với chưởng, trong chưởng có đao. Hắn thi triển đao phong cùng chưởng lực cương mãnh, định chấn động mạnh để hất đối phương té xuống.

Hồ Phỉ hiểu tâm ý địch nhân, gã không ngớt ngẩng lên hạ xuống, chuồn qua chuồn lại chứ không thẳng thắn đón tiếp.

Vương Kiếm Kiệt chuyên luyện võ công của môn Bát Quái mà võ công Bát Quái Môn rất phức tạp. Nguyên đao pháp đã chia làm Đại giá, Tiểu giá, Nội giá, Ngoại giá. Hắn biến đổi đao pháp cùng tả chém hữu chuyên đánh vào hạ bàn địch thủ.

Hồ Phỉ vẫn nhảy lên né tránh.

Vương Kiếm Kiệt chém mấy đao thấy Hồ Phỉ tiếp tục nhảy lên. Hắn không chờ gã hạ xuống đã lia đao trên mặt ghế để quét ngang. Lúc thu đao lại hốt từ tả sang hữu.

Hồ Phỉ mà hạ chân xuống tất bị chặt đứt. Muốn tránh khỏi hai nhát đao lia qua lia lại thì chỉ còn cách nhảy xuống đất.

Nhưng Hồ Phỉ quả là tay mưu trí phi thường. Gã thấy thế nguy, đột nhiên đưa đầu ngón chân hết sức điểm xuống đầu ghế mé tả, mượn đà nhảy lên. Cái ghế dài đột nhiên đứng dựng.

Vương Kiếm Kiệt trước biến diễn bất ngờ không kịp đề phòng bị đầu bên phải ghế dài đập vào hàm dưới đánh " binh " một cái. Luồng lực đao khá nặng làm cho hắn đau đớn cơ hồ không nhận được.

Hồ Phỉ đã đứng trên đầu cái ghế dựng. Gã ở trên cao vung đao đánh xuống. Tình trạng này coi rất hoạt kê. Người bàng quang không nhận được phải bật cười.

Vương Kiếm Kiệt cả giận vung đao chém mấy chiêu nhưng Hồ Phỉ ở trên cao mà hắn ở dưới thấp là bị thế kém. Hắn không giữ được lời hứa, vung chân đá vào ghế cho đổ xuống rồi lại vung đao ra chiêu Thượng Bộ Phách Sơn Nguyệt chém vào ngực Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ người chưa hạ xuống đã quét ngang thanh đao một cái để mượn đà vọt ra xa nửa trượng. Gặp lúc nguy cấp, tay trái gã cầm ghế giơ lên làm lá mộc hình dài để đón đỡ lưỡi đao đối phương. Tay mặt gã dùng Tử Kim Đao liên tiếp chém ra.

Vương Kiếm Kiệt thấy người huynh đệ đánh lâu không thắng được, nóng ruột cau mày. Trong đám quần hào đứng bàng quan có những hảo thủ giang hồ như Ân Trọng Tường, Huỳnh Bát Nhã, Mã Hành Không nhận ra cuộc chiến biến ảo khôn lường. Hiển nhiên Hồ Phỉ sắp thất bại đến nơi rồi mà Vương Kiếm Kiệt không hạ được gã đều ngấm ngấm lấy làm kinh dị.

Lúc này Hồ Phỉ tay trái cầm ghế, tay mặt sử đao. Về binh khí gã chiếm phần tiện nghi.

Cái ghế bằng gỗ hồng rất rắn, bị Vương Kiếm Kiệt chém liền mấy đao chưa đứt. Hồ Phỉ ẩn ở phía sau ghế, không ngớt tấn công.

Vương Kiếm Kiệt tức giận quát mắng :

-Thằng khỉ con kia ! Lão gia cho ngươi biết mùi lợi hại.

Đột nhiên hắn ra chiêu Thượng Oái Môn, vung đâm chém chệnh chếch lại. Chát một tiếng ! Nhát đao chém trúng giữa ghế. Nhưng hắn dùng sức mạnh quá, lưỡi đao ngấp sâu vào thân ghế. Trong lúc nhất thời chưa rút ra được.

Đột nhiên tử quang lấp lánh. Mũi đao của đối thủ đã đâm tới trước ngực mình.

Chiêu này phóng ra như nước chảy mây trôi cực kỳ mau lẹ.

Vương Kiếm Kiệt kinh hãi đành buông đao rút tay về. Hiển nhiên hắn đã thắng thế mà bị thằng nhỏ đoạt mất binh khí một cách hồ đồ thì trong lòng khi nào chịu phục ?

Hắn liền tấn công bằng tay. Thế là một nhân vật nổi danh về Bát Quái Đao đã dùng hai tay để vân hồi thể diện.

Vương Kiếm Kiệt nào phóng, nào điểm, quét ngang, bổ dọc. Song chưởng của hắn luồn vào khe đao tấn công. Uy thế chẳng kém gì lúc hắn có đao trong tay.

Hồ Phỉ nội lực yếu kém, tay chân lại cầm cái ghế khá nặng thì làm sao quay trở nhẹ nhàng mau bệ bằng người tay không được ? Chỉ trong chớp mắt, gã đã gặp những chiêu rất nguy hiểm. Chát một tiếng ! Đầu vai gã bị trúng chưởng xuyết nữa té xuống. Mọi người bàng quan đều bật tiếng la. Hồ Phỉ nhin đau cúi đầu xuống. Tay trái cầm ghế dài phóng ra. Tiếp theo gã chụp lấy thanh đơn đao trên mặt ghế. Chân phải gã chụp lấy thanh đơn đao trên mặt ghế. Chân phải đá mạnh một cái cho ghế rời khỏi đao bay về phía Vương Kiếm Kiệt.

Vương Kiếm Kiệt thấy Hồ Phỉ chiến đấu không theo quy củ mà chỉ làm nhộn có ý hạn nhục mình. Trong lòng tức giận, hắn vung hai tay đánh mạnh vào ghế.

Cái ghế trước đã bị đao chém thành vết. Bây giờ chưởng lực làm cho chấn động. Một tiếng rắc rắc vang lên. Cái ghế bị đứt làm hai đoạn.

Hồ Phỉ tay cầm sóng đao vung lên chém tới tấp.

Vương Kiếm Kiệt tay không chống đối với song đao mà không sợ hãi chút nào. Tay mặt cầm nã, tay trái móc câu.

Đột nhiên la lên một tiếng. Đao tay trái của gã bị đối phương đoạt mất.

Vương Kiếm Kiệt quăng đao xuống đất, vẫn dùng tay không chiến đấu.

Chưởng pháp của hắn rèn luyện trên hai chục năm qua quả nhiên lợi hại phi thường. Thương Bảo Chấn đứng ngoài coi vừa chán nản vừa vui mừng. Gã chán nản vì thấy mình khổ công học ghệ từ thuở nhỏ, tưởng đã vào hạng khá nhưng đem so với vị sư thúc này thì chẳng biết năm tháng nào mới luyện được công phu như vậy. Gã hoan hỷ vì võ công của bản môn thần diệu phi thường, ráng sức rèn luyện mãi thì bức tiền đồ không biết đến đâu mà hạn định.

Đột nhiên nghe Vương Kiếm Kiệt lớn tiếng quát :

-Đi !

Hồ Phỉ cầm thanh Tử Kim Đao không vững tuốt tay bay đi. Gã vội nhảy lui về phía sau.

Vương Kiếm Kiệt vung song chưởng thế mạnh như lay núi dốc biển đánh tới.

Hồ Phỉ thấy mình không chống đỡ nổi nhưng gã lắm mưu nhiều kế, bỗng nổi lên tràng cười ha hả và trở tay vào Vương Kiếm Kiệt. Vương Kiếm Kiệt háy gã cười rộ chẳng hiểu ra làm sao, bất giác thu chưởng về ngơ ngác một chút rồi quát hỏi :

-Thằng lỏi kia ! Người cười gì vậy ?

Hồ Phỉ cười đáp :

-Người trợ thủ cho ta đã tới, không còn sợ các vị ý đồ người toan đồng tâm hiệp lực để khinh khị một thằng nhỏ như ta nữa.

Vương Kiếm Kiệt bất giác nghĩ thầm :

-Ta là một nhân vật thành danh trên giang hồ mà chấp nhận với thằng quý này quả là điều không nên.

Hồ Phỉ vừa cười vừa nói tiếp :

-Ta hãy đi đón người trợ thủ. Các vị cứ chờ ở đây, đừng sợ ta chuồn mất.

Gã thừa cơ Vương Kiếm Kiệt còn ngần ngừ rào bước tiến ra cửa để đánh bài tấu mã.

Thương Lão Thái đã lượm thanh Tử Kim Bát Quái Dao, vọt người lên trước chặn lại quát hỏi :

-Quân tiểu tạp chủng này ! Người muốn trốn ư ?

Nhưng mục biết võ công Hồ Phỉ còn cao thâm hơn mình nên không dám tiến lại gần.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng vó ngựa từ đằng xa đang ruổi mau tới. Đêm khuya thanh vắng nghe càng rõ rệt. Vó ngựa dồn dập là chuyện thường nhưng lạ ở chỗ con ngựa này đập chân xuống nổ như mưa rào. Lộp độp ! Lộp độp độp ! Nghe chẳng khác gì hai con đồng thời chạy nhanh.

Những nhân vật trong sảnh đường quá nửa là những tay đại hàn gia trên chốn giang hồ. Họ thường thức bảo đao khoái mã mà như ăn cơm bữa. Vừa nghe tiếng vó ngựa có điều khác lạ đã lộ vẻ kinh dị.

Chỉ trong khoảnh khắc, con ngựa kia chạy tới trước trang bảo.

Tiếng trang đình la ó lẫn với tiếng cánh cổng kẹt mở, cùng tiếng người té xuống huỳnh huych, tiếng khí giới rớt xuống đất loảng xoảng, não loạn cả lên.

Quần hào còn đang ngơ ngác nhìn nhau thì trước cửa sảnh đường đã thêm một người xuất hiện.

Tiếng vó ngựa lúc bắt đầu nghe thấy còn ở ngoài xa mấy dặm mà trong chớp mắt người này đã sấn vào trang bảo khác nào sét đánh không kịp bưng tai. Thật là một vụ hiếm có trên chốn giang hồ.

Trong bảo nghe tin cảnh báo, muốn chuẩn bị cự địch cũng không kịp chứ đừng nói chuyện bố trí nhân thủ.

Quần hào sửng sốt, mục quang đều chú ý nhìn người mới đến. Người này chừng năm chục tuổi, mình mặc áo bào vải rộng thùng thình. Môi trên hơi hếch. Mái tóc đã hao râm. Khổ người vừa phải, hơi mập một chút. Miệng cười hì hì, mặt mũi hiền hoà. Tay mặt lão dắt đứa con gái lồi mười hai mười ba tuổi. Coi bộ dạng tựa hồ lão là một tài chủ ở nơi thôn dã hay là một nhà buôn trong tiểu thị trấn.

Lão cũng buộc miệng nói câu đầu lưỡi " Cung hỷ phát tài ". Giọng nói tuy thô một chút như thái độ thân cận, khác hẳn với uy thế hung hãn lúc mới tiến vào.

Hồ Phỉ vừa nói có trợ thủ tới nơi chỉ là câu nói ầu, hy vọng quần hào không kịp đề phòng đặng chuồn đi cho lẹ, ngờ đâu xảy chuyện trùng hợp, quả có người tiến vào.

Gã nhân lúc mọi người đang chú ý nhìn lão béo mập bèn quanh ra phía sau quần hào từ từ lén đến cửa sảnh đường.

Nhưng mọi người lãng quên Hồ Phỉ còn Thương Lão Thái vẫn nhớ tới gã. Mụ chỉ ngó mục quang lão mập một lần lúc lão mới đến rồi mục quang thuý chung vẫn không dời khỏi Hồ Phỉ. Mụ thấy gã toan trốn đi liền lớn tiếng quát tháo, tung mình nhảy tới vung chưởng đánh tới sau lưng gã.

Phát chưởng này là Bối Tâm Đình, một tuyệt chiêu trong Bát Quái Chưởng. Nếu đánh trúng Hồ Phỉ phải gãy xương đứt ruột ngay đường trường, học máu ra mà chết.

Lão mập thấy mụ thi triển thủ pháp tàn độc để đối phó với một thằng nhỏ, bất giác " ối " lên một tiếng.

Lão toan ra tay cứu viện thì thấy Hồ Phỉ chuyển động thân hình, tay trái gã khoằm khoằm như móc câu đưa lên hất tay mụ sang một bên. Thế là gã hóa giải được tuyệt chiêu của Thương Lão Thái.

Thương Lão Thái người lão đảo xiêu đi ba bước mới đứng vững.

Lão mập thấy Hồ Phỉ là một đứa nhỏ gầy nhom bản lãnh đã cao siêu như vậy rất lấy làm kỳ. Bất giác lão liếc mắt nhìn gã luôn mấy lần.

Vương Kiếm Anh thấy lão mập phảng phất như người quen mặt nhưng chưa nghĩ ra là ai, liền chấp tay hỏi :

-Cao tính đại danh tôn giá là gì ? Đêm khuya giá lâm có điều chi dạy bảo ?

Lão già chấp tay hoàn lễ đáp :

-Không dám. Huynh đệ họ Triệu.

Vương Kiếm Anh chột tỉnh ngộ la lên :

-Ừa ! Té ra là Triệu Tam Gia ở Hồng Hoa Hội. Xin tha thứ cho tiểu đệ mắt kém.

Quần hào nghe nói người trước mắt là đại đầu lĩnh Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn ở Hồng Hoa Hội đều lộ vẻ sửng sốt.

Bảy năm trước đây, những anh hùng ở Hồng Hoa Hội phóng hỏa đốt Ung Hoa Cung đại náo Tử Cấm Thành, là những vụ làm chấn động võ lâm. Sau đó Hồng Hoa Hội ra sao không ai nghe tin nữa. Bọn hữu giang hồ đồn đại quần hùng quy ẩn ở Hội Cương. Không ngờ bữa nay Triệu Bán Sơn đột nhiên xuất hiện ở đây.

Vương Kiếm Anh hồi còn thanh niên đã gặp mặt Triệu Bán Sơn ở tiêu cục một lần. Nhưng sự việc này cách đây ngoài hai chục năm, dong nhan Triệu Bán Sơn

khác trước nhiều rồi, vì thế ban đầu hấn chưa nhớ ra được. Bây giờ hấn càng chú ý, vẻ mặt niềm nở hỏi :

-Triệu Tam Gia một mình tới Sơn Đông hay cùng các vị anh hùng nhất tề hạ sơn? Hồi sinh thời, gia phụ thường nhắc tới chúng anh hùng ở Hồng Hoa Hội, tỏ ra rất quyến luyến.

Triệu Bán Sơn bản tính hiền hào bụng không thâm hiểm nên hoà hợp cả với mọi người. Lão đáp ngay :

-Tiểu đệ đi có một mình vì việc riêng mà đến Sơn Đông. Xin hỏi lệnh tôn...

Vương Kiếm Anh nghe lão nói đi một mình đã yên tâm được phân nửa, bụng bảo dạ :

-Nếu lão kéo hết cả anh em trong hội hạ sơn thì công việc ở đây thật là khó lòng hoàn hảo.

Hấn liền đáp :

-Gia phụ ở Trấn Viễn Tiêu Cục.

Triệu Bán Sơn ngắt lời :

-Ừa ! Té ra đây là hiền lang của Vương lão tiêu đầu. Lão tiêu đầu đã qua đời trong trường hợp nào ?

Vẻ mặt buồn rầu, sự thực có lòng thương tiếc.

Vương Kiếm Anh đáp :

-Tiên phụ qua đời đã sáu năm.

Rồi hấn giới thiệu :

-Đây là xá đệ Kiếm Kiệt.

Hấn quay lại nhìn Vương Kiếm Kiệt nói tiếp :

-Triệu Tam Gia đây về Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm và phá huỷ ám khí đều nổi tiếng thiên hạ vô song. Bữa nay chúng ta được gặp mặt thật là may mắn.

Vương Kiếm Anh toan giới thiệu với mọi người thì Vương Kiếm Kiệt lòng dạ thẳng ngay, môi miệng nhanh nhẩu, đã đỡ lời :

-Vị đây là Trần huynh cũng ở Thái Cực Môn. Chắc hai vị quen biết nhau.

Hấn và nói vừa trở vào Thái Cực Thủ Trần Vũ. Triệu Bán Sơn " ồ " một tiếng. Nét mặt hiền hòa bỗng nổi sát khí. Lão nhìn Trần Vũ từ đầu đến chân rồi lại từ chân ngược lên đầu.

Trần Vũ thấy lão đột nhiên biến đổi sắc mặt, trong lòng hồi hộp, lại bị lão ngó dữ quá càng thêm bẽn lễn.

Con nhỏ do Triệu Bán Sơn dắt đến trở vào Trần Vũ lớn tiếng :

-Triệu thúc thúc ! Hấn đây rồi ! Hấn đây rồi !

Thanh âm lạnh lạnh, giọng nói đầy vẻ phẫn nộ. Trần Vũ thấy con nhỏ nước da hơi đen, nét mặt lộ vẻ chán ghét mà hấn chưa gặp thị bao giờ. Hấn liền quay sang nhìn Vương Kiếm Kiệt nói :

-Triệu Tam Gia thuộc Nam phái trong Thái Cực Môn ở Ỗn Châu. Tiểu đệ cũng ở Thái Cực Môn thuộc phủ Quảng Bình, tỉnh Trực Lệ. Bọn tại hạ ở một phái nhưng khác phe. Triệu Tam Gia vào hàng tiền bối, tiểu đệ trước nay vẫn đem lòng ngưỡng mộ. Hấn nói rồi tiến gần chấp tay thi lễ, vẻ mặt rất hân hoan, tỏ ý muốn thân cận.

Ngờ đâu Triệu Bán Sơn lơ đi như chẳng thấy gì. Hai tay chấp đũa sau lưng, không hề nhìn ngó Trần Vũ. Lão quay lại bảo Vương Kiếm Anh :

-Vương huynh ! Bữa nay huynh đệ tới đây một cách đột ngột, xin có lời tạ lỗi cùng các vị.

Lão vừa nói vừa chấp tay xá một vòng. Quần hào vội hoàn lễ đồng thanh đáp :

-Không dám, không dám ! Triệu Tam Gia khách sáo quá.

Trần Vũ tức đến lạnh người, tay chấp lại rồi không bỏ xuống nữa, hấn đứng trở ra, bụng bảo dạ :

-Ta có đắc tội với hấn bao giờ đâu ? Tuy hấn oai danh lừng lẫy chẳng lẽ ta sợ hấn sao ?

Wương Kiếm Anh trở vào Hồ Phỉ hỏi :

-Tiểu huynh đệ đây có điều xích mích với vợ người sư đệ của tại hạ do mối hiềm thù đời trước gây nên. Hiện giờ sư đệ của tại hạ đã qua đời, bọn tại hạ nể mặt Triệu Tam Gia bỏ qua vụ này không nhắc tới nữa. Chúng ta đình thủ nên chăng ?

Hấn nói rồi nổi lên tràng cười khanh khách.

Nguyên hấn có bất hòa với Thương Kiếm Minh nhưng đã vô tình báo thù cho y. Bây giờ hấn mượn cơ hội đình chỉ việc kia lại, đồng thời muốn lấy lòng Triệu Bán Sơn.

Triệu Bán Sơn ngạc nhiên chẳng hiểu gì. Lão còn đang ngờ ngác thì Thương Lão Thái đã la lên :

-Triệu Bán Sơn hay Triệu Nhất Sơn gì gì nữa mà đến Thương Gia Bảo cũng đứng hòng giở thói ngang tàng.

Triệu Bán Sơn hỏi lại :

-Wương huynh nói chuyện gì tiểu đệ chưa hiểu ?

Wương Kiếm Anh đáp :

-Vị này là vợ của sư đệ tại hạ. Triệu Tam Gia đừng chấp với cụ. Tam Gia hãy lại đây ! Tiểu đệ mượn hoa kính Phật, mời Triệu Tam Gia một chung.

Hấn nói rồi cầm hồ rượu rót.

Hồ Phỉ biết mình mà nói nữa là lập tức thò đuôi dối trá, liền lớn tiếng :

-Triệu Tam Gia ! Bọn bị thịt này nói khoác lăm. Họ bảo bọn Hồng Hoa Hội chỉ là phường giá áo túi cơm. Họ còn khoe Bát Quái Chưởng công phu thiên hạ vô địch. Một vị lão anh hùng trong bọn họ đơn thương độc mã có thể thu thập hết mọi nhân vật ở Hồng Hoa Hội. Tiểu tử nghe họ huyênh hoang tức quá, vì thế mà đứng

ra cho họ một bài học. Nhưng họ không phục gây cuộc động thủ. Triệu Tam Gia ! Tam Gia bảo có đáng giận không ? Vụ này xin để Tam Gia lý luận.

Triệu Bán Sơn chưa hiểu họ tranh chấp việc gì. Nhưng ngày trước, Vương Duy Dương đã từng động thủ với Hồng Hoa Hội là điều có thật. Hồng Hoa Hội không thắng lão bằng võ lực mà chỉ dùng kế bực bách lão chịu thua nên anh em Vương Kiếm Anh, Vương Kiếm Kiệt có nói vậy thì chỉ là để khoe trương bản lãnh anh hùng của phụ thân. Chuyện này cũng là thường tình.

Lão nghĩ vậy liền cười đáp :

-Vương lão tiêu đầu võ công cao cường. Bọn tiểu đệ đều khâm phục.

Đột nhiên lão dương cặp mắt sáng như điện nhìn Trần Vũ nói :

-Trần sư phó ! Mời sư phó ra ngoài kia để chúng ta nói chuyện với nhau.

Trần Vũ trong lòng run sợ hỏi :

-Giữa tại hạ và Triệu Tam Gia vốn không quen biết. Chẳng hiểu Tam Gia có điều chi dạy bảo ? Các vị bằng hữu đây đều là hán tử quang minh lỗi lạc. Tam Gia có điều gì xin cứ nói ở đây cũng không sao.

Triệu Bán Sơn cười nhạt rồi hỏi lại :

-Đây là cái nhục của Thái Cực Môn, sao lại để cho người ngoài biết ?

Trần Vũ biến sắc lùi lại một bước, lớn tiếng đáp :

-Tam Gia thuộc phái Thái Cực ở Ôn Châu. Tại hạ cũng ở phái Thái Cực nhưng tại Quảng Bình. Chúng ta đồng phái bất đồng tông. Tại hạ không can dự đến Tam Gia, Tam Gia cũng không can dự đến tại hạ.

Triệu Bán Sơn nói :

-Chỉ vì thủ đoạn của Trần huynh lợi hạ quá nên Thái Cực Môn ở phủ Quảng Bình không ai dám ra mặt. Huynh đệ từ đất Hồi Cương xa xôi muôn dặm tới đây. Huynh đệ tới Bắc Kinh nghe nói Trần huynh đã đến Sơn Đông liền lật đật chạy đi tìm kiếm. Thật là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt.

Quần hào nghe nói câu " lưới trời lồng lộng " đều giật mình kinh hãi, không hiểu Trần Vũ đã làm việc gì sai quấy trong môn hộ khiến cho Triệu Bán Sơn phải lặn lội đường xa muôn dặm để truy tầm hãn.

Trần Vũ rất tinh minh mẫn cán, nổi tiếng giang hồ lâu năm. Oai danh hãn tuy không vang dội bằng Triệu Bán Sơn nhưng cũng là nhân vật cự phách trong Thái Cực Môn. Huống chi ngoài Phúc công tử, hãn còn có hậu thuẫn khác rất lớn nên chẳng sợ gì Triệu Bán Sơn liền xẵng giọng :

-Trước ta kính trọng người, kêu người là Triệu tiền bối là vì nể tuổi tác của người. Hai phe Nam Bắc ở Thái Cực Môn đều có chỗ sở trường, chẳng lẽ người uy hiếp được ta ?

Hãn vừa dứt lời đã ra chiêu Ngọc Nữ Xuyên Thao nhằm đánh vào bả vai Triệu Bán Sơn. Triệu Bán Sơn bôn ba mây thág, muôn dặm tận khổ cũng vì chiêu trước

mắt này. Lão thấy Trần Vũ động thủ ra chiêu Ngọc Nữ Xuyên Thao liền hiểu ngay võ công của hắn đến trình độ nào. Lão liền cúi thấp xuống một chút ra chiêu Vân Thủ đưa cổ tay lên mặt hắn ra mé hữu.

Trần Vũ chân đứng không vững, lập tức toàn thân bị kiềm chế. Nên biết các phe phái trong Thái Cực Môn, về quyền chưởng đều đại đồng tiểu dị. Chỗ sai biệt mạnh hay yếu là do công lực và trí hiểu biết bất đồng của mọi người.

Ân Trọng Tường, một hảo thủ võ học ở Thiên Long Môn, là chỗ bạn thân với Trần Vũ. Hắn thấy Triệu, Trần hai người tranh chấp một miếng đã rút kiếm cầm tay, nhơn nhơn muốn động thủ. Bây giờ lại thấy Trần Vũ mới ra một chiêu đã thất bại liền cầm kiếm đâm tới sau lưng Triệu Bán Sơn, miệng quát :

-Buông tay ra !

Triệu Bán Sơn không quya đầu lại, tiện tay rút lấy bội kiếm sau lưng Trần Vũ, hươi kiếm ngược lại đón đỡ.

Thủ pháp của lão rất chuẩn đích. Song kiếm đụng nha bật lên tiếng choang rùng rợn. Trường kiếm của Ân Trọng Tường bị gãy làm hai đoạn.

oOo